

תגובה לתפעול המסוק החמוש

חימוש נוכחי

- מטול-רימונים בקליבר 40 מ"מ, מות- קו על מארז.*
 - מקלע בקליבר 0.5 אינץ', מותקן על מארז.
 - תותח בקליבר 20 מ"מ, מותקן על מארז.
 - טילים נ"ט, "טאו".
 - מיכל עשן.
 - התקן לזריעת מוקשים.
 - פצצונות נגד-אדם.
- מאז החלה ארה"ב להפעיל מסוקים, "חמו- שים" בדרום ויאט-נאם הוכנסו לשימוש מערכות-חימוש מסוגים רבים. טבלה מס' 1 מראה אחדים מסוגי החימוש הרוו- חים והיא כוללת את ה-"XM-27E" — ה,"מיניגן" בו חמושים מסוקי התצפית. מסוק ה,"יואי קובר" היה הראשון שתוכנן במיוחד על-ידי צבא ארה"ב לשמשו כ- מסוק חמוש. הוא גפרס בדרום ויאט-נאם באוקטובר 1967.
- חימושו החיצוני של ה,"יואי קובר" עשוי לכלול:
- מפזרי חומר לדיכוי מהומות.
 - סוגים אחדים של החימוש החיצוני, למ- של הפצצונות ומפזרי החומר, ניתנים להתקנה גם במסוקים הרב-שימושיים.
 - תת-המערכת לפיזור פצצונות מורכבת מ- ארבעה מכלים המותקנים משני צדי ה- מסוק. כל מיכל מכיל 400 מוקשים קטנים נגד-אדם או פצצונות המסוגלים להסב פציעות שישללו מהנפגעים את יכולתם לפעול.
 - סוג אחד של מפזר חומר לדיכוי מהומות

טבלה מס' 1: תת-מערכות של חימוש במסוקי תצפית ובמסוקים רב-שימושיים

"M-22"	"M-21"	"M-16"	"M-6"	"M-5"	"XM-3"	"M-2"	"XM-27E1"	תת-מערכת של חימוש
טילים מונחי תיל "ס.ס.11" — כמות החימוש — 6 טילים.	שני מקלעי "מיניגן" ושני מארזים קבועים של רקטות. בכל מארז 7 רקטות. כמות החימוש — 6,400 כדורים ו-14 רקטות.	מערכת "M-6" בתוספת שני מארזים קבועים של רקטות. בכל מארז 7 רקטות. כמות החימוש — 6,700 כדורים ו-14 רקטות.	שני מקלעי "M-60" מותקנים משני צדי המסוק. כמות החימוש — 6,700 כדורים.	מטול-רימונים אחד, מותקן בחלקו הקדמי של מסוק. כמות החימוש — 150 רימונים.	24 קני רקטות מכל צד של המסוק. סך-הכל 48 רקטות.	מקלע "M-60" דו-קני, מותקן בצדו הימני של מסוק. כמות החימוש — 1,300 כדורים.	מקלע אוטומטי ("מיניגן") בעל שישה קנים, מותקן בצדו השמאלי של מסוק. כמות החימוש — 2,000 כדורים.	תיאור
3,500	{ 3,100 9,300	{ 3,100 9,300	3,100	1,750	9,300	3,100	3,100	מקסימום מווחים (במשורים) יעיל מינימום
3,500	{ 750 2,500	{ 750 2,500	750	1,200	2,500	750	1,000	
500	{ 100 300	{ 100 300	100	300	300	100	100	

מצוי בצורת מיכל, המותקן בכל צד של המסוק. כאמת-מידה לתכנון, יוכל מטענו של מסוק אחד ל"כסות" שטח של 100×100 מטרים. אמנם המחמירים טוענים כי זו אינה עושה את המסוק למסוק חמוש, אולם יש ראיות לכך ששימוש בזמן הנכון ובמקום הנכון בחומרים שאינם קוטלים עשוי לחסוך חיים רבים, משני הצדדים.

המסוק החמוש בלילה

על-אף כל הלקחים והניסיון מימי קדם ועד ימינו, קיימת רתיעה בצבאות המערב ממבצעי לילה. אולם במסוקים חמושים משתמשים בהצלחה בלילה. דוגמה לכך היא משימה של הארת שטח. פעולות חי-לוח'אש, הן דוגמות נוספות להפעלת מסוקים בלילה.

הגורמים החשובים במבצעי סיוע בלילה הם מזג-אוויר והראות ועל הטייסים להיות מיומנים בטיסת מכשירים בשל החשש לתעות: אבדן האופק הטבעי עקב הבהק, נצנוצים והחזרי אור, ואולי בשל כניסה לתוך ענן גמור.

ציוד וטכניקות חדשים, לרבות טלוויזיה, הופעלו בוואט-נאם לשם מעקב ולחימה בלילה ממסוקים חמושים. נראה, כי אם יהיו למסוקים החמושים מכשירי קשר מת-אימים, ואולי עוזי ניווט (למשל, התקן בית באמצעות רדיו) ואם יהיו מזג-האוויר והראות סבירים, יוכלו המסוקים לפעול בלילה בהצלחה וביעילות.

בקרת האש

היש צורך בפקח-אוויר קדמי כדי לבקר את אשם של מסוקים חמושים? מפקד

טייסת דירו סבור כי בעת מתן סיוע-אש קרוב יש צורך בפקח-אוויר קדמי. במצב דברים אידיאלי יתכן כי יש מקום לפקח-אוויר קדמי ואולי אף לקצין סיוע-אוויר מוטס. אולם קורה לעתים שפקחים אלה אינם בנמצא, ואז יכולה ההכוונה הדרושה להינתן על-ידי מוצב הפיקוד המוטס, או על-ידי מטוס סיוור, או על-ידי המפקד על הקרקע. חשוב כי גמישותו של המסוק החמוש ויכולתו להגיב במהירות לא יהיו תלויים בגורם שאינו מגיב באותה מהירות ולא יוכשלו בגינו.

העתיד

הצבא זקוק למסוקים חמושים. מפקד טיי-סת דירו מעדיף את המסוקים הרב-שימו-שיים, החמושים בתותחים, על-פני המסוק החמוש היעודי. הוא טוען כי ניתן להסב את המסוק החמוש מסוג "אירוקוא" למ-סוק רב-שימושי תוך 60 דקות. עובדה זו אמנם נכונה, אך התקנתם של המקלעים והרקטות על המסוק נמשכת שעות רבות; זאת בשל הצורך בתיאום כוונות, בפעולות התאמה אחרות ובבדיקות. למסוק הרב-שימושי יתרון חשוב נוסף על-פני המסוק החמוש. במסוק הרב-שימושי צופים אר-בעה זוגות עיניים — שניים מהם לאגפים — הראות יותר מאשר שני הזוגות שב-מסוק החמוש. היכולת לראות יותר עושה, בסופו של דבר, את המסוק האטי יותר לפגיע פחות ויעיל יותר.

בצבא קטן, בו נועד לפרט ציוד יותר משימוש אחד, תהא הפעלתו של המסוק החמוש בתפקד ניד-אוויר השימוש הטוב ביותר. למשל פלוגה נידת-אוויר, שבגדוד נידת-האוויר הדיביזיוני, תכלול: מחלקת

סיוור של מסוקים קלים החמושים באופן הגנתי; מחלקת סער של מסוקים רב-שימושיים המסוגלת להטיס מחלקה במטס אחד; ומחלקת סיוע של מסוקים חמושים. לבסוף, הבה נטוש מימרות ריקות כגון: "...אם המסיבות תהיינה פחות נוחות... ית-כן שלא יתאפשר כלל שימוש במסוקים חמושים". ראשית, האויב אינו יכול להי-מצא תמיד בכל מקום.

נוסף לכך, אפילו נניח כי טייס האויב, המטיס מטוס בעל כושר ביצוע מעולה ויודע בדיוק באיזו גזרה עליו לתקוף (אך יתכן כי עליו לפעול בעננים) וכי מלאי הדלק מאפשר לו לשהות בסביבה ולתור אחר מסוק צבוע בצבעי הסוואה הנמצא מעל צמרות העצים — עדיין סבור אני כי רובנו יעדיף להימצא באוויר במקום לאישי הוביצר ניח בן 105 מ"מ או להי-מצא במשאית. ואם יש לאויב שפע של טילים זולים, מתבייתים, אותם יוכל לכוון מהקרקע בכיוון הכללי של רעש הטור-בינה שלך, עדיין אין זה סוף-פסוק בעולם הנשק. כבר עתה קיימים אמצעי-נגד ל-טילים, כגון מגן חום והתקנים אחרים. בקיצור, בטוח יותר להימצא באוויר.

* מארז (pod באנגלית) — התקן שאפשר לחברו למטוס, והמשמש כן לכלי-נשק או להובלת אנשים. — המער.

** נסיון מלחמת-העולם השניה הוכיח כי השי-מוש במטוסי תצפית, במקום בו היתה לאויב עליונות אווירית מקומית, אפשרי. אותם מטו-סים אטיים שטסו בגובה נמוך יכלו, בממוצע, לערוך גיחה בת 20 דקות לאור היום בטרם הותקפו על-ידי מטוסי אויב. תרגילים שנערכו זה לא מכבר בצפון-מערב אירופה, בהם היתה ל"אויב" עדיפות-מה, הוכיחו כי "כלל 20 הד-קות" עדיין תקף.

המסוק החמוש "AH-1G", "יואי קוברה", החימוש החיצוני כולל את ה"XM-159" — מארז לרקטות אוויריות בקוטר 2.75 אינץ', בעלות סנפירים מתקפלים (המארז מכיל 19 רקטות) — ואת ה"XM-18E" — המבוסס על ה"מיניגן", בקוטר 7.62 מ"מ. בצריחו המסתובב של ה"XM-28", נראה, "מיניגן" "M-134" נוסף וחלק מקנהו של מטול-הרימונים בקוטר 40 מ"מ — ה"XM-129". הצריח מבוקר חשמלית ומונע בצורה הידראולית וחשמלית.

תת-המערכת "M-21", בתמונה נראה ה"מיניגן" "M-134" בקוטר 7.62 מ"מ וה"XM-157" — מארז לרקטות אוויריות בקוטר 2.75 אינץ', בעלות סנפירים מתקפלים. ה"מיניגנים" ניתנים להסטה. מארזי הרקטות קבועים.

